

НАДЛЪГВАНЕ.

Една царска щерка се забавлявала съсъ своя малъкъ слуга, когото наричали Кутре. При тѣхъ стоялъ и слушалъ разговора имъ единъ великанъ. Оговорили се, че побѣденъ ще бжде този, който каже: „това не е вѣрно“, или: „това е лъжа“. Царската дъщеря казала:

— Ние имаме най-голѣмата нива на свѣта. Ако на двата ѝ края се спратъ по единъ овчаръ и засвирятъ съсъ свиркитѣ си, тѣ не ще могатъ да се чуятъ.

— О, това е нищо, — казало Кутретото, — да видишъ ние каква нива имаме. Едно теле да трѣгне

отъ единия ѝ край, додѣ стигне до другия ще стане крава.

— Това не е много чудно, — казала хладно княгинята. Ние събираме толкова много сирене, че ако една седмица не го ядемъ, ще се натрупа купъ, голѣмъ колкото Витоша.

— Какво чудно има тукъ? — казало Кутретото. Въ нашата нива има дървета, които достигатъ чакъ до небето. Една сутринъ азъ се покачихъ на едно дърво и отидохъ право на небе-

то. Тамъ азъ видѣхъ една жена, облѣчена въ бѣло, седнала на единъ облакъ. Тя предѣше жици отъ морска пѣна. Азъ ѝ дръпнахъ жичката, но тя се скжса и азъ падахъ, падахъ, падахъ и паднахъ въ една миша дупка. И какво мислите, че намѣрихъ тамъ? — Вашиятъ баща и моята майка. Моята майка шиеше, а